

CAPITOLUL 1

George Edward Stanhope Molyneux Herbert, viconte de Porchester, supranumit „Porchey“ de către pușinii săi apropiați și considerat de invidioși viitor lord Carnarvon, îi trânti un pumn în plină figură marinarului grec care refuza să se supună ordinelor sale. La bordul iahtului său, *Afrodita*, el era unicul stăpîn și nu înțelegea să i se opună, chiar dacă o furtună puternică semăna panică în rîndul echipajului.

Grecul se ridică amețit.

– Bucătarul dumneavoastră e terminat... Ați face bine să vă țineți de bară.

– O criză de apendicită nu este o condamnare la moarte. Ar trebui să știi, prietene, că *Afrodita* este o zeiță a mării. În timpul operației, ei îi încredințez și vasul, și echipajul.

Arătînd dispreț celui neîncrezător, *Porchey* coborî în cabină, unde îl instalase pe bolnav; ținea mult la bucătarul brazilian pe care-l angajase în timpul ultimei sale călătorii în jurul lumii.

Acesta se chircea de durere.

Pe punte, cei mai mulți dintre marinari se rugau, în genunchi, lui Dumnezeu. Pentru *Porchey*, asemenea manifestare era lipsă de stăpînire de sine. De cînd învățase să navigheze pe Mediterana, în fața vilei tatălui său de la Porto Fino, pe riviera italiană, viconte de Porchester n-a cerut niciodată ajutorul Celui de Sus. Că plutea ori că se îneca, o făcea de unul singur, fără să stingherească divina adunare, ce

avea lucruri mai bune de făcut decît să se ocupe de un navigator în primejdie.

Îi dădu bucătarului să bea jumătate dintr-o sticlă de whisky de cea mai bună calitate, apoi se așeză la pian și cîntă *Improvizații pe două voci* de Johann Sebastian Bach. Amestecul de alcool și muzică ar fi trebuit să-l domolească pe pacient; în caz că n-ar fi supraviețuit, avea cel puțin parte de cîteva ultime senzații de calitate.

Înainte să moară, mama lui Porchey îi ceruse în modul cel mai ferm ca, potrivit educației primite la castelul Highclere, să nu accepte și să nu tolereze vreodată ceva comun ori abject. Pregătindu-se acum să deschidă abdomenul brazilianului, care sigur avea pe conștiință una sau două crime, viconte se scuza în fața sufletului răposatei sale mame.

Bolnavul, cu ochii injectați de febră, îndrăzni să-l întrebe:

– Ați... ați mai operat pînă acum?

– De vreo zece ori, prietene, și mereu cu succes. Relaxează-te și totul va decurge cum trebuie.

Mare iubitor de lectură, vorbind engleza de la Trinity College din Cambridge, germana, franceza, greaca, latina și stăpînind cîteva idiomuri rare din bazinul Mediteranei, Porchey chiar citise manuale de chirurgie și refăcuse în minte o operație de apendicită, coșmarul navigatorilor plecați în călătorii lungi. Își luase cu el o trusă chirurgicală demnă de un medic adevărat.

– Închide ochii și gîndește-te la o masă gustoasă sau la o damă bine.

Un zîmbet deșănțat apărură pe buzele bucătarului. Profitînd de acest moment de slăbiciune, Porchey îl lovi în cap cu un ciocan. Cîteva încăierări prin barurile dubioase din insulele Capului Verde și din Antile îi perfecționaseră tehnica anesteziei.

Opera cu mînă sigură și cu gîndul la epidemia de rujeolă care nu izbutise să-l răpună; pentru a-i scădea febra, îl stropiseră cu apă rece ca gheața. Nici la Eton nu fusese mai bine tratat; din primele momente, viconte simțise înșă dispreț pentru dascălii pretențioși, burdușiți cu inutile cunoștințe. El muncea în felul său, în ritmul său, indiferent la note și

sanctiuni; era, de aceea, considerat lenes, tocmai el, care beneficia de o extraordinară putere de concentrare și de o totală libertate de gîndire. Colecționa timbre, cești de porțelan, gravuri franțuzești și șerpi la borcan; lectura din clasici îi producea un plictis abisal, fie că era vorba despre Demostene cel pisălog, de Seneca, meșter la tăiatul chefului, ori de umflatul de Cicerō; la Trinity College își găsise totuși o preocupare care să-l pasioneze: restaurarea prin efort propriu a lambriurilor. Revoltat, directorul se plînsese tatălui acestuia despre atitudinea intolerabilă a unui reprezentant al vechii nobilimi, păstrătoarea tradiției și a valorilor pe care Porchey le nesocotea cu atîta dezinvoltură.

Sportiv desăvîrșit, tînărului aristocrat nu-i mai rămăsese decît să străbată lumea în lung și-n lat, să descopere Africa de Sud, Australia și Japonia, să parcurgă continentele, în căutarea unui ideal care îi scăpa neîncetat. Cînd viața pe care-o ducea i se părea prea searbădă, se cufunda în cărțile de istorie; cu grandoarea ei, atît de opusă mentalității mic-burgheze în care se complăcea Europa, Antichitatea îl atrăgea.

Egiptul i se părea fascinant; acolo, prin integrarea lui în dimensiuni colosale, prin ridicarea de temple la scara universului, omul fusese depășit. Evitase totuși să calce pe pămîntul faraonilor ca și cum o teamă plină de respect, neobișnuită la el, l-ar fi împiedicat să pătrundă în necunoscut.

Viconte măsură cu satisfacție rezultatul muncii sale.

– Nu-i rău..., nu-i rău deloc. Nu bag mîna în foc că va scăpa, dar manualul e corect; cu siguranță, nimic nu-i mai de preț decît o carte bună.

Venea vremea prinzului. Viconte se schimbă pentru masă, alegînd o vestă albă și niște pantaloni gri din jerseu. Nu uită să-și pună chipiul de căpitan și urcă pe punte, unde echipajul continua să se roage, în plină furtună.

– Dumnezeu e milostiv, găsi aristocratul. Afrodită a traversat doar un centimetru pe hartă și nimeni nu a căzut în apă.

Mai mulți marinari se repeziră către el.

– Fiți calmi, domnilor. Bucătarul nostru a scăpat de incomedul său apendice. Nu va fi, probabil, în stare să ne pregătească masa așa că, pînă la următoarea escală, va trebui să ne mulțumim cu ce-o fi. Întimplarea aceasta nu este un motiv să nu vă întoarceți la posturile voastre.

Agățat de bara iahtului, moștenitorul familiei Carnarvon avea o ținută mîndră. Cu fruntea mare și înaltă, mărginită de un păr aproape roșu, cu nasul său ferm, cu mustața perfectă, cu bărbia proeminentă, avea înfățișarea unui cuceritor care se avînta spre infinit.

Numai Porchey știa că imaginea era înșelătoare. Pentru a da un sens vieții sale, ar fi șterpelit cu mare plăcere o parte din moștenirea ce-i revenea. Inteligența, cultura, norocul, posibilitatea de-a face tot ce-i trăsnea prin minte... toate acestea nu-i alungau sentimentul de a fi singur și inutil.

Grecul urla:

– Bucătarul trăiește! L-am văzut, a deschis ochii!

Viconte înalță din umeri.

– Eu îmi respect cuvîntul, băiete. Nu v-am promis că-l salvez?

*CAPITOLUL 2

Bărbatul îl observa pe Howard Carter cam de vreo jumătate de oră.

Elegant, fin, avea un chip sever și o privire necrutătoare.

Profitînd de o zi așa frumoasă, Howard își instalase șevalețul într-un cîmp, unde o iapă își alăpta mînzul. Ținutul Norfolk se bucura de un excelent sfîrșit de vară și, în sute de feluri, te îmbia să-l pictezi. La șaptesprezece ani, băiatul mergea pe urmele tatălui său, convins că va deveni, ca și el, pictor animalier. În loc să-l trimită la școala din oraș, tatăl său îl învățase el însuși să citească, să scrie, să deseneze și să picteze; caii și ciinii erau principalele sale modele. Astfel că, deși avea opt frați și surori, se simțea copil unic, singur în stare să primească mesajul artistului; avea să-i fie continuator, dovedind că poate trăi din arta sa. Așa că muncea cu sirg, străduindu-se pentru cel mai mic detaliu.

Deși se născuse la Londra, în cartierul Kensington, la 9 mai 1874, Howard Carter își petrecuse copilăria la Swaffham, un satuc pe care-l iubea mult pentru calmul său molipsitor.

Aproape de înserare, se petrecu un fel de miracol: pentru întîia oară, una dintre picturile sale aproape că-i dădea satisfacție. Calul tropăia, era viu; e adevărat, picioarele nu erau chiar atît de fine, iar capul trebuia refăcut. Dar mîna lui dovedea siguranță: începuse să învețe meserie.

Bărbatul culese o brîndușă pe care și-o prinse la butonieră, apoi, din cîțiva pași, veni mai aproape de adolescentul care se ridică și îl privi, contrar educației primite, fără a-și pleca ochii.

El își continuă mersul domol prin iarbă, fără teamă că-și pătează cu verde frumosul costum de aristocrat, și se opri în fața acuarelei, pe care o cercetă întinzându-și gîtul ca o pasăre de pradă.

– Interesant, zise. Așa-i că te numești Howard Carter?

Băiatul detesta felul de-a se purta al celor bogați: între ei, cite preliminarii, pînă să ajungă să-și vorbească! Unui inferior era însă destul să i se dea ordine pe un ton disprețuitor.

– Nu vă cunosc. Nu sînteți de pe aici.

– În lipsa cuiva care să ne prezinte, afară de această iapă superbă ocupată însă cu ale ei, află că mă numesc Percy E. Newberry și că avem o prietenă comună. Ai putea fi atît de amabil încît să-mi desenezi un rățoi?

Și îi întinse o foaie de hîrtie.

– Dar... de ce?

– Prietena noastră comună, *lady* Amherst, care locuiește în castelul învecinat, mi-a vorbit despre tine ca despre un pictor talentat. Ea a cumpărat trei dintre pînzele tale. Iapa aproape că ți-a reușit, dar un rățoi este cu totul altceva...

Furios, Howard luă hîrtia și, în mai puțin de cinci minute, termină schița unei rațe sălbatice de toată frumusețea.

– *Lady* Amherst nu s-a înșelat. Ai fi de acord să desenezi și să colorezi pentru mine pisici, cîini, păsări și multe alte animale?

Neîncrederea artistului rămase neclintită.

– Sînteți colecționar?

– Profesor de egiptologie la Universitatea din Cairo, în Egipt.

– E departe, nu-i așa?

– Foarte departe. Dar Londra este mult mai aproape.

– De ce Londra?

– Pentru că în frumoasa noastră capitală se găsește British Museum. Mi-ar plăcea să te iau acolo cu mine.

Cel mai mare muzeu din lume... Tatăl său îi vorbise adesea despre el. Într-o zi, poate că unul dintre tablourile sale va fi expus acolo!

– Nu-mi pot permite. Calătoria, cazarea...

– Problema e ca și rezolvată. Ești de acord să-ți părăsești familia și satul pentru cel puțin trei luni?

Pe cer zburdau rîndunele; la liziera pădurii, o ciocănitore verde ciugulea scoarța unui stejar. Să plece din Norfolk, să se despartă de părinți, să-și frîngă copilăria... Răsturnă, cu un gest, sevaletul.

– Cînd e plecarea?

Mai multe luni de muncă neîntreruptă, aplecat asupra tablăi de reprodus hieroglif, în care figurau nu doar animale, ci și ființe umane, obiecte, clădiri, semne geometrice și multe dintre elementele acestei limbi considerate de egipteni sacră: ca un scrib, Howard Carter se deprindea să deseneze semnele înainte de a le înțelege; trasarea pe tablă a acestor indicii de putere îi transforma și mîna, și gîndirea. Urma cu strictete modelele pe care i le aducea profesorul Newberry; puțin cite puțin, începuse să scrie asemenea vechilor egipteni.

Retras în vreun birou, izolat în vreo cămăruță, nu vorbea cu nimeni. British Museum cu gentlemanii lui impozanți îl intimidau; prefera tovărășia hieroglifelor.

O ploaie rece cădea peste oraș. Profesorul Newberry îl chemă la el; avea pe birou desenele lui Howard Carter.

– Sînt foarte mulțumit de munca ta. Ți-ar plăcea să devii cel mai tînăr dintre membrii Egypt Exploration Fund?

– Ce obligații implică această calitate?

Percy E. Newberry zîmbi.

– Ca să fiu sincer, Howard, ești personajul cel mai sălbatic și mai liber pe care Creatorul mi l-a scos în cale.

– Considerați că sînt defecte?

– Soarta va hotărî. În ce privește fundația științifică privată, care ar fi fericită să te primească, aceasta se ocupă cu studiul

artelor din Egiptul antic, avînd în vedere o mai bună cunoaștere a civilizației sale.

Deși Howard Carter își propusese să nu trădeze nici o emoție, se simți luat de un val de entuziasm.

– Este... este minunat! Prin urmare, voi rămîne aici și voi continua să desenez hieroglife!

– Mi-e teamă că nu.

Brusc, Newberry i se păru un demon ieșit din infern ca să-l chinuie. O călimară se afla în raza mîinii sale. Profesorul îi pricepu intenția.

– Nu face un gest necugetat, Howard. Situația e complicată.

– Am greșit ceva? De ce să mă trimiteți înapoi?

– Te repezi; agitația asta ți-ar putea aduce multe necazuri.

– Sfaturile, după. Adevărul mai întii!

Percy E. Newberry, cu mîinile încrucișate la spate, întors către fereastra biroului său, privea cum plouă.

– Rata din hieroglife este o fiară veninoasă, Howard; odată ce te-a mușcat, așa rămîi pe viață.

– Accept să desenez mii și mii de rațe.

– Accepți, oare, să sacrifici totul acestor zburătoare?

Prevenit în acest fel, nu simți teamă.

– Cînd ai șansa de-a întilni prieteni adevărați, îi păstrezi.

Profesorul Newberry se întoarse din nou spre adolescent.

– Ei bine, domnule Carter, iată-vă arheolog! Un singur amănunt mai rămîne de fixat.

– Care?

– Bagajele. Mîine ne îmbarcăm pentru Egipt.

CAPITOLUL 3

Howard Carter nu apucă să vadă nimic din Alexandria; profesorul Newberry era grăbit să prindă trenul de Cairo. De la primii pași pe pămînt egiptean, tînărul se simți eliberat de povara celor șaptesprezece ani petrecuți în Anglia și a unei descendențe rătăcite în cețurile uitării. Brusc amețit de vechimea multimilenară a unei civilizații nepieritoare, băiatul începuse să trăiască pentru el.

Cărînd cele două prețioase valize ale profesorului, pline de material științific, nu avu nici un moment răgazul să guste dintr-un Orient pitoresc și parfumat.

Calea ferată, liniile de telegraf, un serviciu poștal, o gară aglomerată... Nu mai prididea minunîndu-se.

– A, desigur, Egiptul se modernizează. Din păcate, tocmai a fost adoptată limba arabă ca limbă oficială în administrație și a fost autorizată o publicație care predică independența. Ce nebulie! Fără noi, țara asta ar fi condamnată la ruină și la mizerie. Și cînd te gîndești că blestemata asta de gazetă se numește *Al-Ahrîm*, „piramida“! Ce profanare... Din fericire, extremiștii n-au nici un viitor. Vor sfîrși în temniță, asta e sigur!

Lăsîndu-l pe profesor pradă accesului său vindicativ, Howard admira peisajele deltei, căsătoria apei cu pămîntul: satele, construite pe ridicături de pămînt, dormeau la soare. Cohorte de păsări albe zburau peste întinderile verzi întesate de trestii; cîmile purtînd poveri grele înaintau cu pas maiestuos pe